

Charlie Lagerová
otevívá další případ

LINA
BENGTSDOTTEROVÁ

V TEMNU

COSMOPOLIS

SEVERSKÝ KRIMI ROMÁN

Lina Bengtsdotterová
V temnu

Lina Bengtsdotterová

v temnu

Ze švédského originálu *Francesca*
vydaného nakladatelstvím Forum v roce 2018
přeložila Lucie Podhorná.
Jazyková redakce Vendula Nováková
Sazba a grafická úprava Jiří Troskov
Obálka Vojtěch Kočí
Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS
U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 7369. publikaci.
První vydání, Praha 2019, 384 stran
Vytiskl CPI Moravia Books s.r.o.

Copyright © Lina Bengtsdotter, 2018
First published by Forum Bokförlag, Stockholm, Sweden.
Published in the Czech language by arrangement with Bonnier Rights,
Stockholm, Sweden and PLIMA d.o.o.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019
Translation © Lucie Podhorná, 2019

ISBN 978-80-271-1141-1 (ePub)
ISBN 978-80-271-1140-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-0857-2 (print)

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy
nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě
bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.*

Mým sestrám,
těm po mém boku
i těm přede mnou.

*Hej, Francesko,
odešlas bez varování.
Hej, Francesko,
slyším ranní cupitání.
Dík, žes nechala tu světlo,
dík, žes přestala být má.
Dík, že ke mně tě to svedlo,
dík, že jsi tak svobodná.*

ROY HARPER,
FRANCESCA

Být dítětem, které nelze
milovat, je zvláštní. Člověk
je nešťastný, ale zároveň
svobodný.

JOHANNE LYKKE HOLM,
NOC PŘEDCHÁZEJÍCÍ DNEŠNÍMU DNI

prolog

Za kaplí postával hlouček kluků v černých fracích. Přišla jsem od jezera, takže si mě žádný z nich nevšiml, dokud jsem se neobjevila těsně vedle nich. Ve slabém světle vycházejícím z kostela jejich tváře vypadaly jako tváře duchů. Byli to oni, ta odporná parta se jmény králů: Erik, Gustav, Oscar, Magnus. A taky on, Henrik Stiernberg, samolibý kluk mé sestry.

Henrik si mě všiml jako první. Asi jsem ho vyděsila, protože když na mě vyštěkl, co tady do hajzlu hledám, vypadal k smrti vylekaně. Chvilí jsem mu mlčky zírala do obličeje. Pak jsem se zničehonic rozesmála.

„Čemu se směješ?“ zasyčel. „Co to s tebou kurva je?“

Neodpověděla jsem mu, protože jsem nevěděla, čemu se směju, ani co to se mnou je.

„Vrať se na ples, ty cvoku,“ řekl Erik. „Běž si stříhnout valčík nebo tak něco.“

„Můj tanečník je pryč,“ namítla jsem.

Jakmile jsem to vyslovila, moje nálada se změnila. Uvědomila jsem si, že mám na krajíčku. Paul byl pryč už celou věčnost a bez něj mi podzimní ples připadal naprosto zbytečný. Slíbil mi první i poslední tanec a orchestr v tělocvičně bude za chvíli hrát závěrečnou píseň. Možná ji dokonce už i odehrál. Nevím, proč jsem z toho byla tak smutná, nejsem taková ta holka, které záleží na tom, s kým tancuje nebo jestli vůbec tancuje. Ale tady šlo o Paula.

„Podívej se do jeho pokoje,“ navrhl Erik. „Nejspíš se jen moc ožral.“

Odpověděla jsem, že tam není.

„No, tak tady určitě taky není,“ řekl Henrik, „takže budeš muset hledat dál.“

Nikam jsem ale nešla. Nenapadalo mě, kde bych ještě mohla hledat. U jezera a Tårpilenen, budovy internátu, jsem to už prohledala a Talludden byl taky prázdný. Tahle lavice u rodinných hrobů za kaplí byla moje poslední naděje.

„Co je ti?“ zeptal se Henrik, když jsem se najednou zapotácela.

„Motá... se mi hlava,“ hlesla jsem a natáhla ruku, abych se opřela o náhrobní kámen. Špatně jsem však odhadla vzdálenost a upadla jsem. Vleže na zemi jsem si najednou všimla růže, té, která měla stejnou barvu jako moje šaty a která správně měla být připnutá v klopě Paulova fraku.

„Paul tady musel být,“ pozvedla jsem k partě žlutou růži.

„O čem to meleš?“ řekl Henrik. „My jsme tvého kluka fakt neviděli.“

A tady někde se naše verze začaly rozcházet.

Charlie se na rozviklané židli pokusila najít pohodlnou pozici. Vlevo před ní seděla Eva, její psycholožka.

Eva jí před chvílí vysvětlila, jakými principy se budou jejich budoucí setkání řídit. Je důležité dodržovat čas začátku a konce sezení a je důležité být upřímná. Taky je důležité, aby si Charlie zapamatovala, že pokud jí bude něco nepříjemné, tak všechno, co v téhle místnosti padne, v ní samozřejmě i zůstane.

Psycholožka mluvila přátelským tónem, ale její pohled říkal, že v případě potřeby dokáže být i přísná. Charlie si o ní něco zjistila předem, takže věděla, že Eva je členkou svazu psychologů a má v téhle profesi patnáct let zkušeností. To byl Charliin první požadavek, když na ni Challe začal naléhat, aby si našla terapeuta – chtěla někoho s dobrým vzděláním, ne nafoukance, který má za sebou osmítýdenní kurz osobního rozvoje. Nehodlala ztrácet čas s někým, kdo by jí opakoval různá klišé nebo jí bez zábran vykládal o svém osobním životě. Ve skutečnosti by se na celou terapii nejraději úplně vykašlala, takže tuhle schůzku odkládala, jak to jen šlo. Snažila se Challemu dávat najevo, že jí je dobře a je naprosto schopná postarat se o sebe i o svou práci, ale po tom, co se stalo v létě, se u svého nadřízeného netěšila zrovna plné důvěře.

Ted' tedy seděla v Evině terapeutické místnosti na vratké židli, za oknem zářily zlatisté a oranžové listy obrovského dubu a po skle stékaly tenké pramínky podzimního deště.

„Povězte mi, Charline,“ řekla Eva, „co vás přimělo ke mně přijít?“

„Můžete mi říkat Charlie.“

„Co vás sem přivedlo, Charlie?“

„To můj šéf. Dal mi ultimátum. Myslí si, že potřebuju pomoc.“

„Aha.“ Eva na ni zkoumavě pohlédla a Charlie napadlo, že si v duchu právě udělala poznámku: *možný nedostatek sebereflexe.*

„Vy s tím souhlasíte?“

„Že potřebuju pomoc?“

„Ano.“

„Jo, to určitě potřebuju, ale asi bych sem nešla, kdybych si nechtěla udržet práci.“

„Můžete mi o sobě něco povědět? Vím jen, kde pracujete, nic víc.“

„Co ještě potřebujete vědět?“ namítla Charlie.

Eva se usmála a prohlásila, že člověka tvoří daleko víc faktorů, nejen jeho zaměstnání. Možná by jí Charlie mohla všeobecně popsat, kdo vlastně je.

„Jasně,“ řekla Charlie. „Mám ráda...“ Zarazila se. Co má vlastně ráda? Čtení, pití, samotu. Právě teď si nedokázala vybavit nic, co by neznělo naprosto depresivně. „Ráda čtu.“

Když si uvědomila, že Eva čeká na něco víc, měla chuť dodat, že taky děsně ráda cvičí, ale proč lhát?

„Byla jste už někdy na psychiatrii?“ zeptala se Eva po chvíli.

„Jo, jako dospělá jsem už s pár psychiatry mluvila. V pubertě jsem delší dobu chodila na terapii. Když mi bylo čtrnáct, umřela mi máma.“

„V takovém věku je těžké přijít o rodiče.“

Charlie přikývla.

„A váš otec?“

„Neznámý.“

„Chápu. Jaký jste měla s mámou vztah?“

„Byl...“ Charlie nevěděla, co na to říct. Komplikovaný? „Moje máma byla velmi zvláštní.“

„V jakém směru?“

„Nebyla jako ostatní matky. Dalo by se říct, že se dost snažím, abych nebyla jako ona.“

„Je přirozené,“ odvětila Eva, „že se snažíme neopakovat chyby svých rodičů. Ale to, že se od své matky pokoušíte odlišit, taky znamená, že z ní nějakým způsobem vycházíte. Možná až když se budete chovat nezávisle na tom, jaká byla ona, začnete se cítit svobodně.“

„Samozřejmě.“

„Můžeme se k tomu ještě vrátit. Ale nejdřív byste mi mohla říct, proč vám váš nadřízený dal tohle ultimátum. Že musíte začít chodit na terapii.“

Charlie začal v hlavě bzučet Bettyin hlas a to, co Betty měla ve zvyku říkat, když zrovna prožívala špatné období: *Cítím se, jako by mě stahovaly nějaký spodní proudy. Když nic nedělám a přemýšlím, klesám ke dnu. Nejlepší je nemyslet, nemluvit. Jinak se všechno jenom zhorší.*

„To kvůli pití,“ přiznala Charlie. „Občas se trochu víc napiju. A teď tady sedím proto, že dosud jsem to dokázala držet na uzdě, pít jen ve volném čase a nikdy den před prací, aspoň teda ne moc, ale v poslední době jsem si dala pár skleniček, i když jsem měla jít druhý den do práce. Tak jsem byla cítit alkoholem. Challe, můj šéf, má vážně neuvěřitelný čich.“

„Možná je to pro vás dobře,“ podotkla Eva. „Možná se vám díky tomu včas dostalo pomoci.“

„Jak víte, že to je včas?“ neodpustila si Charlie.

„Jste si svých problémů vědomá a neuzavíráte se před nimi. To je celkem dobrá výchozí pozice.“

„Vím o nich už dlouho, ale stejně jsem s tím nedokázala nic udělat, takže nevím, jestli mi tohle nějak pomůže.“

„Mám dojem, že jste před chvílí říkala, že dosud jste to dokázala udržet na uzdě.“

„Kontrolu jsem občas ztratila už i dřív,“ přiznala Charlie.

„Ale teď jste každopádně tady.“

„Jo, teď jsem tady.“

Následovalo několik minut povrchního rozhovoru. Potom se mezi nimi rozhostilo ticho. Charlie se zadívala na obrazy visící na zdi za Evou. Zarámované snímky vypadaly jako... Rorschachův test, teď to viděla. Pokusila se v obrazcích zahlédnout nějaké vzory, aby zjistila, v jaké je psychické kondici, ale Eva ji přerušila dotazem na její pracovní úkony.

Charlie jí popsala svou práci vyšetřovatelky Národního operativního oddělení, jak ona a její kolegové jezdí za policejními týmy po celé zemi, aby jim pomáhali řešit závažné trestné činy.

„Jak jinak vypadá vaše životní situace?“ zeptala se Eva.

„Nezadaná, děti žádné,“ odpověděla Charlie.

„A když se vrátíme k tomu vašemu pití,“ pokračovala Eva, aniž by její stav jakkoli komentovala, „jak dlouho už je problematické?“

„To přesně nevím. Záleží, koho se zeptáte.“

„Já se ptám vás.“

„Pití se mi líbilo odjakživa, vřdycky jsem pila víc než lidi v mém okolí. Nikdy jsem nepochopila, jak si někdo může dát jen jednu sklenku. Ale neoznačila bych se za alkoholičku jen proto, že piju víc než ostatní. Dalo by se říct, že to přichází ve vlnách. Mívám i klidnější období.“

„A to období, které vedlo k našemu setkání, to začalo kdy?“

„Vlastně si nepamatuju přesně, ale před několika měsíci jsem odjela do Gullspångu, kde jsem vyrostla. To je jedno městečko ve Västergötlandu,“ dodala, když si všimla, že Evě ten název nic neříká. „Žila jsem tam do máminy smrti. Pak jsem se odstěhovala do Stockholmu.“

„Máte tady příbuzné?“

„Ne, skončila jsem u pěstounů.“

„Jaké to bylo?“

Charlie nevěděla, co na to má říct. Co ze života v malém řadovém domku v Huddinge vůbec stálo za zmínku? Vybavila si

zahradu, pečlivě uhrabanou štěrkovou pěšinu, záhony, na nichž všechno rostlo v rovných řadách, a malou jabloň, která nikdy nenesla ovoce. Vybavila si první setkání s Bengtem a Lenou, adoptivními rodiči, a jejich dcerou Lisen. Prkenné přivítání v úzkostně čistém domově. Nová rodina byla na první pohled přesně taková, jakou si Charlie přála vždycky, když Betty byla až příliš výstřední: členové rodiny byli klidní a pořádní, chodili spát vždy ve stejný čas, jedli společně u stolu a máma Lena jim balila oblečení na tělocvik a vařila obědy, aniž by se u toho hroutila. Lena nikdy neležela na pohovce a neprosila, aby ji odstříhli od zvuků a světla. Nikdy nepořádala večírky a nezvala do domu lidi, které neznala. Charlie si vybavila svůj pokojíček v řadovém domku, čerstvě vyprané povlečení na posteli, vůni mýdla a růží. *Ať se tady cítíš jako doma*, řekla jí Lena první večer. *Opravdu doufám, že se tady budeš cítit jako doma, Charline, a že s Lisen budete jako sestry.*

Charlie se však v domě v Huddinge nikdy necítila jako doma a ona a Lisen nikdy nebyly jako sestry.

Eva si odkašlala.

„Fungovalo to,“ pravila Charlie. „U pěstounů. Byl tam klid a pořádek a já jsem se mohla soustředit na školu.“

„To je fajn,“ řekla Eva, „ale vraťme se k tomu, co tohle vaše období spustilo. Začátkem léta jste odjela do Gullspångu. Proč?“

„Pracovně, zmizela tam jedna mladá dívka, Annabelle Roosová. Možná jste o tom případu četla v novinách.“

„Ano, slyšela jsem o něm.“

„Jeli jsme pomoci místní policii. Návrat tam byl pro mě dost těžký, daleko horší, než jsem čekala.“

„V jakém smyslu?“

„Probudilo to ve mně spoustu vzpomínek a já jsem...“

Charlie spatřila, jak policisté vytahují z černé vody gullspångské řeky Annabellino hubené tělo, spatřila, jak ve stejné temné hlubině o dvě desetiletí dříve mizí Mattias, Bettyin přítel.

Ještě dál v minulosti, dávno předtím, než se ona sama narodila, spatřila dvě malé holky vedoucí plačícího chlapečka.

„A vy jste co?“ naklonila se k ní Eva na židli.

„Dalo by se říct, že jsem se v tom případě dost osobně angažovala. Pak jsem udělala jednu chybu a z případu mě odstavili, což mě samozřejmě taky ovlivnilo. Když jsem se vrátila do Stockholmu, myslela jsem si, že všechno bude zase jako dřív, ale nebylo to tak. Dokonce se to zhoršilo.“

„Co se zhoršilo?“

„Úzkost, pocit zbytečnosti, problémy se spánkem. Špatně spím, a když už usnu, zdají se mi nepříjemné sny.“

„Popište mi je.“

„Ty sny?“

„Ano.“

„Začaly se mi zdát, když jsem se vrátila z Gullspångu. Pak na chvíli zmizely, ale teď vyšetřuju případ, který se mě dotýká víc, než bych chtěla.“

Eva se zeptala, jaký je to typ případu, a Charlie jí pověděla o dvou mladých ženách z Estonska, které byly nalezeny mrtvé v lese na předměstí. Jedna z nich měla tříletou dceru, vyhladovělou holčičku s kruhy pod očima, která strávila přinejmenším dva dny doma o samotě. Dcerka dosud neřekla ani slovo, i když ji našli už před dvěma týdny.

Eva namítla, že není nijak zvláštní, jestli ji ten případ zasáhl, opuštěné dítě by takové pocity vzbudilo u většiny lidí. Ale holčička se z toho snad zotavila, ne?

„Je naživu,“ odpověděla Charlie. „Ale nic víc. V noci se mi zdálo, že to je moje dítě, že jsem její máma. Chtěla jsem běžet domů a zachránit ji, ale nemohla jsem, protože jsem byla mrtvá. A v dalším snu jsem to dítě byla já a... no, chápete.“

„Berete nějaké léky?“ zeptala se Eva, aniž by její sny nějak komentovala.

„Sertralin,“ řekla Charlie, „sto miligramů.“ O tom, že někdy Sertralin doplňuje Oxazepamem, prášky na spaní nebo obojím, pomlčela.

„Nic víc?“ otázala se Eva.

Charlie zavrtěla hlavou.

„Možná víte, že noční můry jsou běžný vedlejší účinek Sertralinu.“

Charlie přikývla. To samozřejmě ví, ale Sertralin bere už roky, takže tím to určitě nebude.

Eva si rukama obemkla koleno.

„Ta chyba, o které jste mluvila,“ navázala, „u té bych se ráda zastavila.“

Charlie se na okamžik zamyslela nad oním večerem a nocí v hospodě. Lékořicové panáky, víno, pivo, Johan. Bylo to od ní hloupé, že se po návratu do Stockholmu začala vrtat v jeho životě. Když člověk chce jít dál, jisté věci musí nechat tak, jak jsou, a nehrabat se v nich, to věděla moc dobře. Ona však namísto toho nesmírně pečlivě prozkoumala každou informaci, na niž v souvislosti s Johanem narazila. Začalo to tím, že chtěla zjistit, kde Johan žije, ověřit si, že není ženatý a že opravdu je syn Bettyina přítele, jak jí tvrdil. Zdálo se, že všechno sedí.

„Charlie?“ podívala se na ni Eva.

„Pardon, co jste říkala?“

„Žádala jsem vás, abyste mi pověděla o té chybě, kterou jste zmínila.“

„Jasně. Vlastně si nepamatuju všechno, co se stalo, ale opila jsem se a vzala jsem si na pokoj novináře. Druhý den se do tisku dostaly tajné informace o případu. Ale já jsem za ten únik nemohla, i když si to všichni mysleli. A byl z toho samozřejmě průšvih.“

Eva chvíli mlčela, jako by čekala, že Charlie ještě něco dodá. Potom se zeptala: „Myslíte, že byste s tím mužem strávila noc, i kdybyste byla střízlivá?“

„Proboha, to ne!“

„Proč ne?“

Charlie si nebyla jistá, co na to má odpovědět, tak řekla pravdu. Nepamatuje si, kdy naposledy byla s nějakým mužem v posteli střízlivá. Je to špatně?

„Co si myslíte vy?“ řekla Eva.

„Myslím si, že to byla samozřejmě blbost, ale jinak, když nejsem ve službě? Myslíte, že je špatné mít takové dočasné známosti?“

„Je pro vás důležité, co si o tom myslím já?“

Charlie odvětila, že není, byla to však lež. Jestli něco nesnášela, tak lidi, kteří odsuzují druhé.

„Odpovědět vám na tuhle otázku je pro mě obtížné, ale využívat sex jako únik před svým nitrem,“ pokračovala Eva, „to asi nebude úplně konstruktivní.“

„Ale je to aspoň lepší než alkohol, ne?“

„Jak to chápu já, tak vy saháte po obojím, ne?“

Charlie si povzdechla a zadívala se ven z okna. Chvilku sledovala poletujícího kosa.

„Netvrdím, že je špatné spát s cizími lidmi. Jen vám říkám, že se musíte zamyslet nad tím, proč to děláte. Co tím sledujete.“

„Copak nestačí, že se pak cítím líp? Musí to mít nějaký hlubší smysl? Proč člověk nemůže prostě jen dělat to, co mu dělá dobře?“

„To jistě může. Ale to, co vám dělá dobře na chvíli, vám možná nedělá dobře dlouhodobě.“

Charlie přikývla. Postřeh to byl nepříjemný, ale pravdivý.

„Tím chci říct, že třeba člověku závislému na drogách dělají dobře drogy,“ vysvětlila Eva, „ale to neznamená, že...“

„Jo, jo, chápu.“

Charlie čím dál víc litovala, že si vyžádala vystudovanou psycholožku. Bylo by snazší setkat se s nějakým rozjařeným životním

koučem, který by jí jen dal tipy na nové cviky z jógy a meditace. Jestli má Charlie někdo doopravdy pomoci, bude se muset ponořit skutečně hluboko. A ona neví, jestli na to má sílu. Je tak unavená.

„Když se vrátíme k vaší mamě,“ ozvala se Eva, „jaká byla?“

„Byla... jiná.“

Charlie se podívala na hodiny. Ne že by záleželo na tom, kolik času ze sezení zbývá. Betty by nedokázala popsat, ani kdyby na to měla celý život. Betty totiž byla plná protikladů a kontrastů, temnoty a světla, síly a bezmoci. Když Charlie studovala psychologii, snažila se najít diagnózu, která by na ni seděla, ale žádná jí nepřišla jako ta pravá. Jako by Betty Lagerové byly všechny šablony těsné.

2

Do začátku ranní porady zbývalo ještě půl hodiny. Charlie po odchodu z terapie nemusela nijak pospíchat.

Přestalo pršet a vzduch byl svěží. Podzim měla Charlie ze všech ročních období nejraději. Čas hniloby, tak mu přezdívala Betty. Betty, kterou přepadala úzkost už před letním slunovratem, kdy opadaly květy třešní. Pro Charlie však podzim představoval nové zrození, příslib rutiny a pořádku. Milovala vůni šípků a nových knih, po nekonečně dlouhých a nepředvídatelných letních prázdninách jí připomínala začátek dalšího školního roku. Ale tenhle podzim byl jiný. Jako by jen předstírala, že ji okolní svět zajímá, jako by jen předstírala, že pracuje, že se účastní rozhovorů a že žije. Jakýmsi protichůdným způsobem jí všechno přišlo únavné a děsivé zároveň. Nedávno se přistihla, že má chuť pověsit na okno v ložnici deku, aby se mohla ukrýt před světlem prosvítajícím mezírkami mezi žaluziemi. Ta samotná představa ji vyděsila. Nesmí být jako Betty. Nikdy nesmí být jako Betty.

Charlie vytáhla telefon, aby se podívala, jestli jí nevolala Susanne. Nic. Když vyšetřování v Gullspångu skončilo, ona a Susanne si slíbily, že zůstanou v kontaktu a brzo se zase sejdou. V prvních týdnech jí Susanne volala skoro každý večer, když šla vyvenčit psa. Rozebíraly spolu Susannino manželství, které bylo v horší krizi než kdy dřív, mluvily o všem, co nedopadlo tak, jak si představovaly. Ale před nějakou dobou jí Susanne přestala zvedat telefon, a když se Charlie ve zprávách ptala, jestli se něco stalo, Susanne pokaždé stručně odepsala, že je v pohodě, jen toho teď má moc.

Charlie nechala telefon vyzvánět. Ve chvíli, kdy se dovolala do hlasové schránky, to položila. Pomyslela si, že asi musí respektovat Susannino přání a nechat ji na pokoji.

Recepční Kristina se vrátila z dovolené v zahraničí. Sice o své cestě mluvila celé týdny před odjezdem, ale Charlie stejně zapoměla, kde že to Kristina vlastně byla. Ta teď však stála u kávovaru v kuchynce vedle zasedací místnosti a nadšeně vykládala, jak skvěle se měla, jak teplé bylo počasí, moře i bazén a co všechno viděla. Odjet odsud byla otázka přežití, tvrdila, protože ve Švédsku se za celé léto vůbec neoteplilo, tedy kromě těch pár horkých týdnů v červenci, kdy byla Kristina v práci. Ale potom... tady léto vlastně ani nezačalo.

Charlie se pokusila si tohle léto vybavit. Počasí si vlastně ani nevšimla. Těch několik dní, kdy měla po návratu z Gullspångu volno, z větší části prospala.

Kristina prohlásila, že se už těší na další léto.

„Já teda ne,“ zabručela Charlie a vzala si z tácu na stole koláč.

„Děláš si legraci?“

„Ne. Nemám ráda léto, dovolenou, svátky ani nic podobného. Dokonce nemám ráda ani cestování,“ dodala. Vzápětí toho zalitovala, protože velmi dobře věděla, že rozebírat svoje drobné zvláštnůstky s Kristinou není nic než plýtvání časem. Proč prostě nemůže být zticha? Kolikrát už s Kristinou zabředla do nekončících diskusí o naprosto nepodstatných věcech jen proto, že ji něco podráždilo nebo se zkrátka nudila. S Kristinou se člověk mohl bavit o receptech a cenách za metr čtvereční bytu. Muselo to být konkrétní, prosté a normální téma.

„To je dost tragické,“ podotkla Kristina, „nemít ráda léto.“

„Co je na tom tragického? Léto není jediné roční období, takže žít jen pro něj je daleko tragičtější. A kdybych měla truchlit každý den, kdy nesvítí slunce, kolik dní mi zbývá na radost, jestli chci být v životě co nejšťastnější?“

Kristina na ni tupě zírala.

„Bože můj,“ vyprskla po chvíli, „nemusíš se hned rozčilovat jen proto, že se mi tohle léto a aktuální roční období trochu nezamlouvá.“

„Já se nerozčiluju, jen reaguju na to, že jsem podle tebe tragická.“

Do kuchyňky vstoupil Hugo. Kristina se rozzářila.

„Vidím, že sis užila teplo,“ prohodil Hugo.

Usmál se na Kristinu a krátce kývl na Charlie.

Kristina na Charlie vmžiku zapoměla a opět se rozpovídala o teplu, o okolí, o výletech. Vtom se zarazila a začala Hugovi gratulovat. Prý se doslechla o té novině.

„Díky,“ řekl Hugo. „Mám fakt velkou radost.“

Zašilhal po Charlie.

„Slyšelas to už, Charlie?“ vyhrkla Kristina. „Slyšelas, že tady někdo bude táta?“

„Ne, ale teď to slyším.“ Charlie se otočila k Hugovi a ze všech sil se usmála. „Super. To se máte.“

„Díky,“ řekl Hugo a po tvářích se mu rozlila červeň.

Každopádně má dost slušnosti, aby se styděl, pomyslela si Charlie. Aspoň že tak.

„Jak je Anna vlastně na tom?“ zeptala se Kristina, která si atmosféry v místnosti vůbec nevšimla.

„Moc dobře jí není,“ odpověděl Hugo, „ale teď už nevolnosti našťestí polevují.“

„Ty tady nebudeš na pondělní poradu?“ podivila se Kristina, když Charlie vstala a vydala se ke dveřím.

„Budu, ale porada začíná až za tři minuty.“

Charlie odešla na toaletu, kde strčila zápěstí do proudu ledové vody. To ji naučila Betty. *Když se ti vaří krev a hoří ti hlava, ledová voda je ten nejlepší lék. Dej sem zápěstí, ne, neodtahuj se, brzo nebudeš nic cítit, budeš jako ochromená. Vydrž, zlato. Vydrž. Tak, už to cítíš? Cítíš, jak všechno mizí?*

Charlie zavřela oči a pokusila se vnímat, jak všechno mizí. Snažila se na nic nemyslet; jen bílá místnost, bílá podlaha, bílý strop, bílé zdi bez oken. Ale neustále se jí před očima objevovala